

Алекс Болдин

Магията

Нищо не е толкова лесно,
колкото изглежда.

Закон на Мърфи

Никога не съм си мислил, че човекът е съвършено същество. Дори напротив. Много неща ни липсват. Понякога не го чувстваме че е така, когато сме щастливи и доволни от себе си, когато пълноценно сме изградили живота си. Пълноценно...вятър! Кой може да твърди това! В подсъзнанието си човек е едно недоволено същество и това е така, защото нещо все пак му липсва и той несъзнателно го търси. А когато го намери, несъзнателно се разтваря към него, тръгва напред като жадния към чаша вода, като давещия се към повърхността. Това състояние може да се сравни с магия. Магията на обаянието, на откритието на така липсващата и така желаната част от себе си. Ако започна да обяснявам тези мои философски разсъждения на приятеля ми Тишо, той би се усмихнал, би присвил присмехулно очи и би отговорил по един от следните начини: „Това дете ми го разправяш си е просто хлътване по жена.“ Или пък. – „Влюбил си се брат. Няма спасение! Пий една чаша студена вода и ще ти мине!“ Тишо никога не е бил силен по философията и това го знае цялата наша тайфа. Затова точно по философските въпроси не обичам да се консултирам с него.

А историята си бе една съвсем обикновена и банална история, случвала се безброй пъти и описвана от безброй мислители и поети.

Аз обаче не съм поет и не мога да предам преживяванията си така префинено и изтънчено. Затова ще се опитам простичко да я разкажа, на вас със уверението, че винаги може да ви се случи.

В она далечен месец май бяхме една възторжена тайфа туристи, натоварени с раници, с пълни джобове честно спечелени недоминирани левчета, напомним с ентузиазъм, енергия и въображение. Бяхме една весела, смесена компания за която нищо не е невъзможно. Автобусът ни беше извозил до Троян. Преспяхме в някакво евтино хотелче и на сутринта хванахме една стръмна пътека към билото на Балкана.

Времето се случи променливо. По средата на пътя към старопланинската хижа падна гъста мъгла. Без ни най-малко да се съобразява с нас рукна и пороен дъжд. И стана една мешания, дъжд и мъгла та не се виждаше на метър отпред. Компанията около мен се стопи. Къде изчезнаха тия хора така и не разбрах. Всеки се навлече с дъждобран и си хвана някаква своя пътека нагоре към хижата. За мой късмет бях уцелил върнатата посока и след около два часа мотаене из шубраците стигнах билото. Там постепенно, един по един се събрахме и мокри до кости, тракащи със зъби, се запътихме към хижата. Мъглата се бе разсеяла и отляво и отдясно зейнаха стръмни склонове и шеметни урви. Абе Балкан!

Хижата се бе скрила зад една огромна скала, прикътана на завет,

кацнала като уютно орлово гнездо. Само кози можеха да стигнат до тук, един ергенеец се хижар и ние, тайфата от северозападна България. Бяхме целите вир вода. Намъкнахме се един по един в отоплената от бумтящата печка трапезария и започнахме да хвърляме всеки де що види пропити от вода дрехи. Столовете около печката се покриха с димящи ризи, пуловери, долни гащи та даже и сутиени.

Тогава я видях. Въпреки, че доста време преди това се виждахме на вечерните петъчни срещи на тайфата, в онова задимено кръчме, все едно че я виждах за първи път.

Зъбите ми тракаха от студ, погледът ми се рееше около печката докато кацна на две добре окръглени дамски бедра. Бедрата бяха възпълнички, тъкмо за моя просташки вкус. Те бяха облечени в кремав, мокър, шлиферен панталон, така добре мокър и опит към тялото, че не можеше да не привлече погледа и вниманието на всеки, що годе уважаващ себе си мъж. Въображението ми, вече така добре раздвижено, мигом оформи следната мисъл. „Какво ли би се намирало по-нагоре от кръста на тая особа?“ Оказа се точно това което предполагах, две пишни гърди, ни повече ни по-малко стегнати от небесно син, отлично прозираш под мократа тениска, сутиен. Е, това би било достатъчно за един непретенциозен към подобни гледки мъж, но за мене-не.

Откъде да знаех, че подобна волност ще ми коства толкова бъдещи терзания и недоспивания. Палаво око, изследователско! Огледът на момичето, защото то тогава беше наистина момиче, тоест неомъжено, завърши с лицето и очите. Това се оказа фатално. Защо трябваше да го правя? И до днес не ми е ясно. Но човек откъде да знае?

Погледнах очите... Те бяха наситено зелени. Погледът дълбок, някак странно добър и предразполагащ. Той сякаш проникваше в теб, обземаше цялото ти същество, разбиращо завладяващ и откровен. Толкова откровен, че ти се искаше да го погалиш, нежно с твоя. Виждате ли каква мисъл? Да погалиш с поглед! Дали съм погалил не зная, но нашите два погледа изведнъж се срещнаха и стана чудото. Момичето ми се усмихна, с една мила и пленяваща усмивка. Моментално ми изтръпна малешката на лявата ръка. Това било, както казват поличба.

Разбира се и аз се усмихнах, възможно най-глупаво и извинително. Нали разбирате, извинително заради палавия си поглед. Мисля, че ме разбра и повторно ми се усмихна. Душата ми запърха в гърдите като току що пуснато на свобода канарче.

Вечерта мина весело и шумно. Топлината и добрия коняк си казаха думата. Тайфата се отпусна.

Всеки разказа дежурните си вицове, изпя подходящите за случая песни и заяви, че нито времето нито мъглата ще попречат да дойдат повторно при хижара – ерген. Беше една незабравима майска нощ в планината, която се помни дори след сребърната сватба.

На другата сутрин тръгнахме надолу по една чудно красива, покрита с цветя и ухания стръмна долина. Слизането трая един час. Беряхме гъби, цветя, билки, кой каквото си открие. Малката ж.п. гаричка в подбалканската низина вече ни чакаше. След половин час се показа и влакът за София. Като по поръчка! Как мина пътуването, не бе интересно. По – интересното бе, че ходех след момичето като пале след майка си. То седна в едно малко купе и аз седнах срещу него. Съвсем импровизирано, поне за мен.

Седяхме си ние така, леко уморени и доволни. Около нас беше тайфата, порядъчно шумна и заета със себе си. Аз гледах момичето в зелените очи, а то ми се усмихваше. Така мило ми се усмихваше и нещо говореше. Трудно осъзнавах какво точно говореше. Бях се потопил в тоя зелен красив безкрай, така добър и така омайващ, че не ми се искаше да изплувам от него. Откривах част от себе си, оная изгубена част която никога не бях притежавал. Беше прекрасно и омайващо. Майското обедно слънце грееше през прозореца. Златните му лъчи обливаха главата му, играеха си с едрите къдрици на смолисто черната коса, извайваха образа на Мадоната от картините на Ботичели. Поведохме един пряк разговор касаещ съвсем общи теми.

Въпреки че знаех името му, едва сега оцених как красиво звучи. „Искра“, „Искрето“, „Искренцето“, „Искричката“. Разбира се тези варианти си ги повтарях наум, защото казани на глас би било съвсем глупаво и детинско от моя страна. Аз естествено говорех малко, дори твърде малко. Надали знаете, но аз съм си пелтек и едно обръщение би изглеждало просто хей така, „И-и-и...съ-съ-съ...кре-е...е-е“. Да бе! Съвсем грозно звучи. Ама толкова грозно, че не знам какво повече да ви кажа.

Тя обаче, не обърна особено внимание на тези мои логистични изпълнения. Продължи да говори, весело и непринудено, сякаш баба разказва приказка на малкото си внуче. Била биоложка. На учуденото ми изражение обясни, че установявала жизнения статус на един куп бактерии в някакви си там хранителни среди и т.н. Не зная кой нормален ще започне да храни бактерии, но щом така казва значи е истина. Обичала да слуша много Хулио. Кой беше тоя Хулио бе? Е, има време. Ще науча.

Та значи, с нейната приятелка слушали много Хулио, имали

купища касетки. Прекрасен бил. „Щом е толкова прекрасен, пък да го послушам и аз...“ – направих първия си опит за среща. „Нямало проблеми.“ – Ха така де! „Ще взема да донеса касетките си със Сантана“. „Чудесно!“ – Девойчето засия, явно много обичаше латино – музиката. Кой ли не я обича? Но тоя Хулио наистина не бях го слушал.

Момичето се усмихваше с ослепително бялата си усмивка. Изумрудите на очите му искряха омайващо. Слънчевите лъчи си играеха с къдриците му. Над ламаринения покрив на железопътния вагон сякаш не беше небето над Пирдоп а библейското седмо небе.

Бях намерил она част от себе си, която наистина ми липсваше, която несъзнателно съм търсил в годините и която все не съм откривал. Някой от тайфата запя, „Черен влак се композира...“ Китарата на Петьо дрънна и всички поехме в един широк глас незабравимия рефрен.

Влакът от Бургас наистина ни возеше към София и това, което се пееше в песента си беше самата истина.

Та, така завърши тоя прекрасен излет до старопланинската хижа. Ще попитате, как продължи историята? Ами, как? На моменти добре, на моменти зле. Петъчните вечери в онова задимено кръчме, продължиха с активното мое участие, с едничката надежда, да съзра она зелен и омайващ поглед. Искретото обаче, не винаги беше на тях. Тя сякаш бе забравила за поканата си да слушаме Хулио. Бях нетърпелив и веднъж и го напомних.

Засмя се и каза, че следващия петък ще вземела касетките от приятелката си и ще сме идели у тях за да ги слушаме.

Но какво се случи до она петък. Даже ме е срам да си го призная. Разхождам се аз една вечер по Стъргалото и гледам от далеч се задава Искретото, върви с една нейна приятелка. Вървят двете, разговарят и нещо се смеят. Замръзнах като я видях. Сърцето ми лудо заби под карираната каубойска риза, а малешката на лявата ми ръка мигом изтръпна. Егати реакцията. Бях като скован. Глътнах си езика и загледах като теле в парен локомотив. Наблизо се оказа магазина за мъжки ризи и май това ми бе спасението. Направих лек кръгом и фиксирах погледа си в една шарения, достойна за просташкия ми вкус. Гледах аз, тъпеех, а ухото ми все назад, за да чуе дали отминават. Едната каза нещо на другата и весел смях отекна в блокираното ми съзнание. Дали ме видя? И до този момент не успях да разбера. Може и да е така. В по-късните ни разговори тя нищо не спомена.

Тя наистина удържа на обещанието си. Вечерта на сбирката носеше един малък полиетиленов плик, пълен с касетки. Аз бях напъхал по

джобовете си записите на Сантана. Усмихнахме се взаимно и започнахме да ги разглеждаме и коментираме. Тайфата също се включи непринудено в дискусията.

Оказа се че само аз не бях чувал за Хулио. Срам и позор! Тъкмо момент да науча кой е той. Гледах обложките, сетне поглеждах зелените очи и мечтаех. Исках да бъда като Хулио, да пея като него за да ме хареса. Навремето подрънквах на китара. Припявах някой и друг куплет, но така и не пробих на музикалното поприще.

Бирата бе изпита, кафето привършено, всеки си тръгна за вкъщи. Ние двамата тръгнахме към квартирата и. Тя наистина живееше на квартира, по точно в гарсоньерата на братовчед си, който пък бродеше с корабите нейде по океаните. Беше уютна квартира, с много цветя. Спретната, поддържана, чиста.

Един стар радио-грамофон-касетофон се мъдреше досами прозорещата, под изящна палмичка. Завидях му на Искрето. Така чистичко бе при нея, подредено, натъкмено, светло и уютно. Само жена с вкус може да го направи.

Усмихна ми се, пусна касетофона и в малкия хол се разля една чудно хубава мелодия. Тя идваше сякаш от далечните морета, от изгорелите от слънцето плажове, от бистро сините лагуни. Беше една приказна темпераментна музика, завладяваща, унасяща, покоряваща. Това значи бил Хулио! Как не съм го чувал досега! Момичето следеше реакциите ми. Усмиваше се загадъчно и все повтаряше. „Хубаво пее. И като мъж е красив. Как не си го чувал досега?“

Преди години бях гледал един музикален аржентински филм. Той целият бе наситен с такава музика. Чудно красива музика, за живота, за любовта, за човешките чувства. Гледах Искрето, слушах Хулио и сякаш някаква магия ме обзе. Не можех да откъсна очи от нея. Сърцето ми беше, развълнувано, мисълта летеше в безкрая, летеше, летеше и пак се връщаше за да попие отново блясъка на зеления поглед.

„Н-н-е знаех! Н-н-е знаех, че пее тъ-тъ-така хубаво!

Тоя Ху-у...Ху-у... е го-о-о го-оляма работа!“ – пелтечех развълнуван и разтривах изтръпналата си малешка. Момичето се усмиваше и ме гледаше мило, усмивнато, като някаква добра фея. Чакаше нещо...По късно, като размислих и се сетих, че е чакало да го покания да танцуваме. А аз дръвника, дори не включих какво чакаше да сторя. Не можех да уловя подходящия момент. Как щях да се упреквам след време за този мой пропуск. Чакало е да го покания, независимо от моето пелтечене и нескопосаност.

След време, разказвайки на Тишо тая ситуация, той се плесна по коляното и извика. „Абе ти наистина си много задръстен! Как можа да изпуснеш момента! Абе тъпако-о-о!“ И май си беше прав. Танцуването няма нищо общо с пелтеченето и обратното. Доказано е!

Сигурно се досещате, че пеенето на Хулио го свързах завинаги с онова добро и пленяващо зеленооко момиче. Той ми стана любимия латино-певец. Каква полза! Двайсетте касетки с негови записи още се мъдрят в шкафчето на библиотеката ми. Интернетът непрекъснато ме снабдяваше с новите му изпълнения, но Искрето вече изчезна. Изчезна завинаги от живота ми.

По нататък нещата се развиха като в лош сапунен сериал. Бяхме на един излет в Мальовица. Пак бяхме с нашата тайфа. Около Искрето обаче се завъртя Тишо. Моята персона вече не бе обект на нейния интерес. Ядох се отвътре, но нищо не можех да измисля. Моят изповедник се бе докопал до създанието, което ми бе превзело сърцето и душата. Какви подлещи могат да бъдат най-близките ти приятели! Скапанякът му със скапаняк, и той най-нахално заяви че обичал да слуша Хулио. Майната му!

Искрето вече съзнателно ме отбягваше. Някъде горе, до Еленското езеро, един образ от нашите ни бе щракнал с фотоапарата си и това бе единствения ми останал спомен от нея. Беше усмихната, седнала до Тишо, подпряла нехайно ръка на коляното му.

А аз зад тях, надничаш като лалугер, опулен, чакаш, без сам да знае какво чака. От тогава не обичам да се снимам. Не че не съм фотогеничен, ами така, просто ме хващат в глупави пози.

Мина година. Някой ми каза, че видял две любовни двойки от тайфата да се мотаят около ведомственото бунгало на нашата служба горе в планината. Само Тишо имаше ключове от него. Все по туристически бунгала се бута тоя човек! По описание едното гадже приличало на Искрето, а другото на нейната приятелка, оная с касетките на Хулио. Ясно! Ясна е работата! На другия ден Тишо мълчеше пред мен като партизанин на разпит. Само от време на време ме поглеждаше виновно, гадаейки какво ли мисля за него. Ясно е какво! Да бях мангал щях да му отрежа гръцмуля. Да, ама не съм. Мамето ме е родила тих и толерантен човек. Дали беше момента да толерирам Тишо, вие ще кажете.

Виждах Искрето все по-рядко и по-рядко. Чух, че нещо се е поболяла. Който и да питах никой не можеше да ми даде точна информация за нея. Тя не идваше вече и на сбирките в онова задимено кръчме. Ходела по планините, но не с нашата тайфа. Намерила си една друга, по

организирана. Пътували с автобус до хижите. Какъв ли ще е тоя туризъм когато се возиш по асфалт от града до хижата и обратно. Няма никакъв кеф, нито емоции. Даже и китарата на Петьо не би могла да те развесели.

Случи се така, че миналата пролет почина Емо, тартора на тайфата. На погребението се събрахме всичките дванайсет образа под брой. Всеки с по два карамфила в ръка. Беше много тъжно. Женската част се обливаше в сълзи а ние мъжете, какво да ви кажа, гледахме тъпо. Не можехме да проуедем, че вече нямаше да бъде същото. Отиде си един от нас.

Тогава за последен път видях Искрето. Плачеше сърцераздирателно. А на мене ми се късаше нещо отвътре.

Гледах хубавите зелени очи и ми се искаше да протегна ръка и да избърша сълзите от тях, да ги погалья, да и простя всичко. Какво да и простя? И сам не можех да кажа. Просто ето така, бях готов да прощавам на всяка и на всички. Каквото и лошо да ми бяха направили. Казват, че съм бил добър човек. Не зная. Може и да е така. Може би съм бил добър, но си имах своите човешките чувства. Кой ли ги няма?

От тогава минаха шест години. Вече не ходех в оная задимена кръчма. Някой от старата тайфа щом ме види и веднага ме запитва, „Какво става с тебе бе? Да не си болен? Ела довчера, че организираме едно ходене до Пробойница.“ „Организирайте си, викам! Тоя път без мен! Нещо не съм във форма. Не ми е до Пробойница.“ А ако ме чуеше Тишо, веднага щеше да подметне с неизменната си присмехулна усмивка. „Ами ако се появи Искрето, няма ли да дойдеш?“ Майната му на тоя Тишо. Вече не ми е приятел. Вече никой от тях не ми беше приятел! За какво ли да ходя там насила?

Сега ако ме видите, няма да повярвате, че съм същия човек. Побелях, поумнях, натрупах килограми. Душата ми някак задебеля. Пелтеченето си отиде с онова далечно и незабравимо време. Искрето си бе намерила един хубав млад мъж. Беше спечелила Зелена карта и бе заминала с него за Щатите. Чух, че там си е родила хубаво, мургаво момченце. Нарекла го Хулио, на името на она неин любим певец. Намерила си била и работа. Установявала жизнения статус на задокеанските бактерии. Да е жива и здрава! И внуци да дочака!

А аз, потънал в сивите дни на ежедневието, колчем чуя някоя от онези латино – мелодии, на тоя проклет Хулио, веднага спирам, където и да съм. Посягам с едната си ръка и започвам да трия изтръпналата си малешка.

Това е някаква магия, повярвайте! Зелените очи изникват мигом пред мен и галейки душата, ме захвърлят във безкрая, там където, малко хора знаят, е далечната вселена на прекрасното.

КРАЙ

© 2005 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2917>]